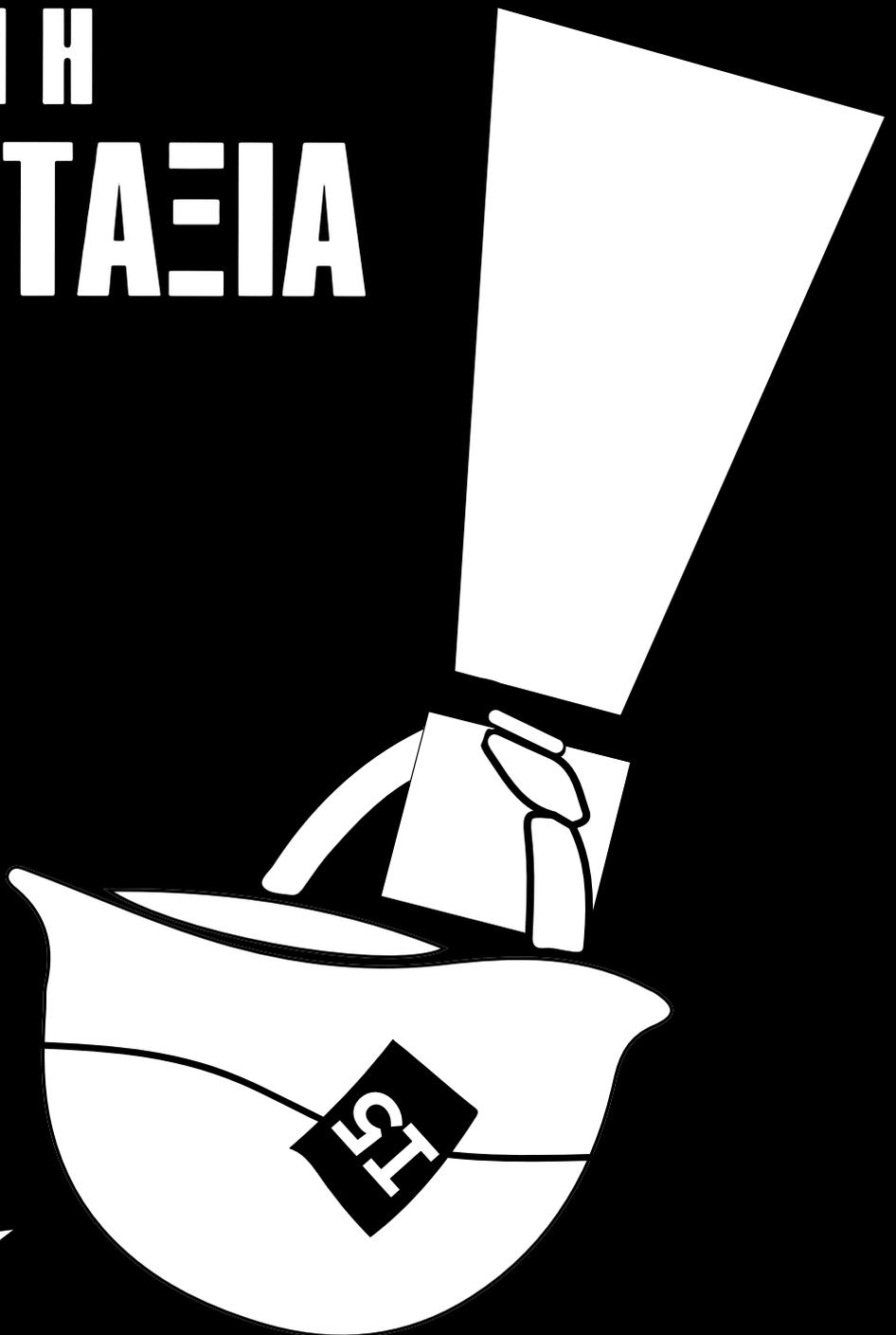

ΙΖΗΤΩ ΤΑ ΤΡΕΛΟΧΑΡΤΑ ΚΑΙ Η ΑΝΥΠΟΤΑΞΙΑ

20 ταξιαρχίες γιωτάδες!

Τόσοι ενημερωθήκαμε πρόσφατα πως είναι αθροιστικά όσοι δεν έχουν πάει στρατό την τελευταία πενταετία. Ένας στους έξι κάθε χρόνο σε ποσοστό, όπως αναφέρεται κάπου αλλού. Και η αλήθεια είναι ότι γνωρίζαμε και χωρίς τους επίσημους αριθμούς ότι είμαστε χιλιάδες, αφού κάθε χρόνο οι ουρές για 15 ήταν πίδα στον κόσμο. Με ποιο σκεπτικό όμως τώρα αποφάσισαν να μας διατυμπανίσουν οι ίδιοι αυτά τα νούμερα δια στόματος -ποιανού άλλου- του υπουργού πολέμου Δένδια; Δεν θα ήταν πιο λογικό να ντρέπονται να παραδεχτούν ανοιχτά το πόσοι πολλοί γράφουν το «εθνικό καθήκον» εκεί που δεν πιάνει μελάνι; Θα έπρεπε τουλάχιστον να τους προκαλεί αμηχανία! Όμως η κάθε «λύση» χρειάζεται το δικό της «πρόβλημα». Και σε αυτή την περίπτωση η «λύση» είναι εξόχως διδακτική: ο «εξορθολογισμός του πλαισίου χορήγησης αναβολών και απαλλαγών» λειτουργεί ως προκαταβολικό πέσιμο στις στιγμές απειθαρχίας μας, τη στιγμή που οι καιροί χτίζονται πάνω στο ακριβώς ανάποδο: δηλαδή στο να δουλεύουμε και να βαράμε προσοχές. Το πρόβλημα με όλους/ες εμάς είναι ότι κουβαλάμε το κουσούρι της άρνησης να «υπηρετήσουμε την πατρίδα» με

οποιοδήποτε τρόπο· το πρόβλημα με όλους/ες εμάς είναι ότι η άρνηση στον στρατό αποτελεί μέρος μιας σειράς από συνήθειες που καθόλου δεν εκτιμάει ένα κράτος που συμμετέχει ανοιχτά στο παγκόσμιο σφαγείο.

Τον Γενάρη του 2026 είναι να τεθεί σε εφαρμογή ένας νόμος «αναδιάρθρωσης του στρατού» που έχει διαφημιστεί μέσα από όλες τις οθόνες παρέα με τα καινούρια τους αεροσκάφη και τις φρεγάτες. Ένας νέος νόμος παλιός όσο και ο ελληνικός στρατός, αφού η ουσία παραμένει: είναι οι διακρατικοί ανταγωνισμοί του ελληνικού κράτους, είναι η πειθαρχία και η συστράτευση στο εσωτερικό του. «Διαμαρτυρίες» για τον νόμο ας κάνουν οι καραβανάδες συνδικαλιστές και οι λοιποί αριστεροί και δεξιοί ρουφιάνοι. Εμείς δεν έχουμε καμία διάθεση να «διαμαρτυρηθούμε»: μισούμε τον στρατό από κούνια, είμαστε εργάτες και εργάτριες και ξέρουμε καλά ότι η μάχη ενάντια στον милитарισμό και τους φασίστες είναι καθημερινή και είναι δρομίσια ως το κόκκαλο.

Αλλάζουν τη θητεία ή κάνουν τη ζωή στρατόπεδο;

Το παζλ έχει πολύ χακί αλλά είναι πλήρες μόνο συνοδευόμενο από τις άλλες αποχρώσεις, που είναι η μία χειρότερη από την άλλη. Γιατί αν τελευταία οι δέκτες παίζουν ασταμάτητα πυραυλικά συστήματα και drones, πριν πέντε χρόνια έπαιζαν καραντίνα και «εμβολιαστική εκστρατεία». Καθόλου περίεργο αν το σκεφτεί κανείς: η γνωστή ατάκα του πρωθυπουργού «να γίνουμε στρατιώτες ενάντια στον αόρατο εχθρό» δεν ήταν χαριτωμενιά. Πράγματι, κάπως έτσι μοιάζει ο πόλεμος στο εσωτερικό των μητροπόλεων: τα μυαλά κιμάς, οι τσέπες άδειες και οι μπάτσοι στους δρόμους να ελέγχουν την κυκλοφορία. Πιστοποιητικά φρονημάτων, ψηφιακές εφαρμογές να φακελώνουν και να ρουφιανεύουν, ιατρικός φάκελος

διαθέσιμος για εξακρίβωση και 112 να βαράει εκκωφαντικά στα κινητά. Συστηματική συκοφάντιση της προλεταριακής νεολαίας, φυλακές τίγκα και στρατόπεδα συγκέντρωσης μετανασ(ρι)ών hub καταναγκαστικής εργασίας για το καλό της «εθνικής οικονομίας». Πατενταρισμένοι φασίστες στα πόστα, αβανταρισμένοι φασίστες στις γειτονιές και αφεντικά που συνεχίζουν να είναι αφεντικά (τι άλλο;). Θυμίζουμε κάτι όλα αυτά;

Την παραπάνω εικόνα επιβεβαιώνουν άλλωστε και τα «νέα από το μέτωπο» από Ρωσία-Ουκρανία πλευρά: κανένας ηρωισμός δεν

υπάρχει για την Τάξη μας όταν οργανώνεται στα κράτη. Αυτό επιβεβαιώνει και το σφαγείο στην Παλαιστίνη: τα καπιταλιστικά κράτη είναι οι φορείς των χειρότερων εγκλημάτων. Ο μόνος λόγος που ο πόλεμος επικοινωνείται πλέον ως η νέα έκτακτη ανάγκη, είναι επειδή πέρα από τα όπλα η σπουδαιότερη προϋπόθεσή του είμαστε εμείς. Και η καλύτερη απόδειξη πως δεν αγχώθηκαν στιγμή μη και πάθουμε κακό από ίωση είναι πως μόλις πέντε χρόνια αργότερα μας αντιμετωπίζουν δημόσια ως πρόβατα για σφαγή.

Δεν πολεμάμε για τα αφεντικά!

Υπάρχουν πολλοί τρόποι να λέει κανείς ότι είναι ενάντια στον πόλεμο, αλλά οι περισσότεροι λειτουργούν για το ακριβώς ανάποδο. Ακόμα και οι εκπρόσωποι των κρατών κάνουν αντιπολεμικές δηλώσεις την ίδια στιγμή που εξοπλίζονται μέχρι τα δόντια. Ο μόνος τρόπος να είναι κανείς όντως ενάντια στον πόλεμο, είναι να βάζει απέναντί του το μιλιταριστικό σύμπλεγμα πρώτα και κύρια στη χώρα που ζει. Από τους φασίστες και τις αστυνομικές επιχειρήσεις όλων των ειδών μέχρι τα ερευνητικά προγράμματα στα πανεπιστήμια και τις startup εταιρίες

λογισμικών για οπλικά συστήματα. Οι δουλειές των αφεντικών μας ανοίγουν στον πόλεμο ενώ από εμάς «απαιτούνται θυσίες» για το καλό της πατρίδας. Δεν υπάρχει όμως τίποτα γοητευτικό στον πατριωτισμό, παρά μόνο για τους ρουφιάνους.

Υπάρχει λοιπόν λόγος που τα «τρελόχαρτα» και η ανυποταξία συνοδεύονται από περηφάνια για χιλιάδες, ντόπιους ή μετανάστες δεύτερης και τρίτης γενιάς. Είναι η επιλογή μας κατ'αρχήν να τα σπάσουμε με οικογένεια, πατρίδα και γαλανόλευκους κοινωνικούς κύκλους: να αναμετρηθούμε με έναν από τους πιο παραδοσιακούς και δομικούς θεσμούς του ελληνικού κράτους, την υποχρεωτική θητεία, που όλο και περισσότερα κράτη επαναφέρουν. Είναι η συνείδηση ότι μοιραζόμαστε κοινά με τα αδέρφια μας εντός ή εκτός συνόρων και όχι με κάποια «παλιοσειρά», ότι η ομοιομορφία της παραλλαγής επιχειρεί να καμουφλάρει τις ταξικές μας διαφορές. Είναι το καθήκον να μην φυλάμε τα σύνορα που πνίγουν μετανάστες εργάτες ως κανονικότητα.

Είναι επιπλέον και ότι η θεσμική «ισότητα των φύλων» μέσω της στράτευσης των γυναικών βρωμάει μιλιταρισμό από χιλιόμετρα. Πρέπει να θυμόμαστε: η ιστορία του πολέμου είναι και μία ιστορία εναντίον του, των αντρών και γυναικών που αντιτάχθηκαν στις βάρβαρες βλέψεις των αφεντικών τους. **Γι'αυτό και όλοι/ες εμείς που αρνούμαστε και θα συνεχίσουμε να αρνούμαστε τον στρατό, είμαστε ο ανθός της νεολαίας αυτού του τόπου. Συναντιόμαστε στις ουρές για 15, στις σκατοδουλειές και τις γειτονιές. Αυτό που μένει είναι να οργανωθούμε.**

